

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 19/17

Luksemburg, 28 lutego 2017 r.

Postanowienia prezesa Sądu w sprawach T-192/16, T-193/16 i T-257/16
NF, NG i NM / Rada Europejska

**Sąd Unii Europejskiej uznał się za niewłaściwy do rozpoznania skarg, które zostały
wniesione przez trzy wnioskujące o udzielenie azylu osoby odnośnie do
oświadczenia UE-Turcja, złożonego przy szukaniu rozwiązania kryzysu
migracyjnego**

Powodem jest to, że akt ten nie został wydany przez żadną z instytucji Unii Europejskiej

W dniu 18 marca 2016 r. na wspólnej stronie internetowej Rady Europejskiej i Rady Unii Europejskiej opublikowano, jako komunikat prasowy¹, oświadczenie, w którym przedstawiono sposób, w jaki państwa członkowskie Unii i Turcja zamierzają, po pierwsze, rozwiązać obecny kryzys migracyjny i, po drugie, walczyć z przemytem ludzi z Turcji do Grecji (oświadczenie zwane dalej „Oświadczeniem UE–Turcja”). Z oświadczenia tego wynika przede wszystkim, że:

- wszyscy nowi migranci o nieuregulowanym statusie przedostający się z Turcji na greckie wyspy począwszy od 20 marca 2016 r. będą odsyłani do Turcji;
- migranci przybywający na greckie wyspy będą należycie rejestrowani, a wszelkie wnioski o udzielenie azylu będą indywidualnie rozpatrywane przez greckie organy zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych²;
- migranci, którzy nie będą wnioskować o udzielenie azylu lub których wnioski zostaną uznane za bezzasadne lub niedopuszczalne, będą odsyłani do Turcji;
- każdemu odesłaniu Syryjczyka z wysp greckich do Turcji będzie towarzyszyć przesiedlenie innego Syryjczyka z Turcji do Unii.

Dwaj obywatele Pakistanu i obywatel afgański przedostali się z Turcji do Grecji i złożyli tam wnioski o udzielenie azylu. We wnioskach tych wyjaśniali, że w przypadku powrotu do swych krajów pochodzenia mogli oni, z indywidualnych dla każdego z nich powodów, paść ofiarą prześladowań. Ze względu na przewidzianą w „oświadczeniu UE–Turcja” możliwość odesłania ich, w przypadku nieuwzględnienia wniosków o udzielenie azylu, z powrotem do Turcji, zdecydowali się na skierowanie do Sądu Unii Europejskiej skarg podważających zgodność z prawem tego oświadczenia. Zdaniem tych ubiegających się o azyl osób oświadczenie to jest umową międzynarodową zawartą przez Radę Europejską, jako instytucję działającą w imieniu Unii, z Republiką Turcji. Są zaś oni w szczególności zdania, że umowa ta narusza ustanowione w traktacie FUE zasady dotyczące zawierania przez Unię umów międzynarodowych. Rada Europejska podniosła zaś ze swej strony oparty na art. 130 regulaminu postępowania przed Sądem zarzut niedopuszczalności, argumentując, że nie jest on właściwy do rozpoznawania tych skarg.

W wydanych dziś postanowieniach Sąd uznał się za niewłaściwy do rozpoznania tych skarg na podstawie art. 263 TFUE i, co za tym idzie, odrzucił je.

¹ Komunikat prasowy nr 144/16.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60-95).

W postanowieniach tych podniósł on przede wszystkim, że do komunikatu prasowego z dnia 18 marca 2016 r. wkradły się nieścisłości dotyczące określenia tożsamości podmiotów wydających „oświadczenie UE–Turcja”, gdyż wskazano w nim z jednej strony, że to Unia, a nie – jej państwa członkowskie – uzgodniły określone w tym oświadczeniu dodatkowe działania, zaś z drugiej strony – że to „członkowie Rady Europejskiej” spotkali się „ze swoim tureckim partnerem” na spotkaniu w dniu 18 marca 2016 r., po odbyciu którego wydano ten komunikat prasowy.

Sąd jest zaś zdania, że dostarczone przez Radę Europejską dowody dotyczące kolejnych spotkań, które odbywały się w przedmiocie kryzysu migracyjnego w latach 2015 i 2016 i w których uczestniczyli szefowie państw lub rządów państw członkowskich wraz z ich tureckim odpowiednikiem świadczą o tym, że to nie Unia, tylko jej państwa członkowskie, jako podmioty prawa międzynarodowego, prowadziły negocjacje z Turcją w tej dziedzinie, również w dniu 18 marca 2016 r.

Sąd stwierdził w tym względzie w szczególności, że przedstawione przez Radę Europejską oficjalne dokumenty świadczą o tym, iż w dniach 17 i 18 marca 2016 r. równoległe zorganizowano w brukselskiej siedzibie tej instytucji dwa odrębne wydarzenia przy udziale przedstawicieli państw członkowskich Unii w randze szefów państw i rządów. Te dwa wydarzenia pozostawały odrębne pod względem prawnym, protokolarnym i organizacyjnym. Z jednej strony bowiem dnia 17 marca odbyło się posiedzenie Rady Europejskiej jako instytucji Unii, w którym przedstawiciele państw członkowskich wzięli udział w charakterze członków tej instytucji. Z drugiej strony, nazajutrz odbył się szczyt międzynarodowy, w którym udział wzięli premier Republiki Turcji i ci sami przedstawiciele państw członkowskich, działający tym razem w charakterze szefów państw i rządów.

Sąd przyjął, że to właśnie w tym charakterze szefowie państw i rządów państw członkowskich Unii odbyli ze swym tureckim partnerem w dniu 18 marca 2016 r. spotkanie w przedmiocie kryzysu migracyjnego, zakończone przyjęciem „oświadczenia UE–Turcja”, którego najważniejsze elementy zostały pokrótce przedstawione w opublikowanym tego samego dnia komunikacie prasowym.

Sąd uznał więc, że **ani Rada Europejska ani żadna instytucja Unii nie wydała decyzji o zawarciu z rządem tureckim umowy w przedmiocie kryzysu migracyjnego**. W braku wydanego przez instytucję Unii aktu, którego zgodność z prawem mogłaby zostać skontrolowana na podstawie art. 263 TFUE, **Sąd uznał się za niewłaściwy do rozpoznania skarg, które zostały wniesione przez wspomniane trzy osoby wnioskujące o udzielenie azylu**.

Dodatkowo, jeśli chodzi o powołanie się w „oświadczeniu UE–Turcja” na okoliczność, że „[Unia] i [Republika Turcji] [...] uzgodniły [...] dodatkowe działania”, Sąd jest zdania, że **nawet przy założeniu, iż umowa międzynarodowa mogłaby zostać zawarta w nieformalny sposób podczas spotkania z dnia 18 marca 2016 r.**, co w niniejszym przypadku jest kwestionowane przez Radę Europejską, Radę Unii Europejskiej i Komisję, **umowa ta zostałaby wypracowana przez szefów państw i rządów państw członkowskich Unii i premiera Turcji**. W ramach skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE Sądowi nie przysługuje zaś właściwość do orzekania w przedmiocie legalności umowy międzynarodowej zawartej przez państwa członkowskie.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

Pełny tekst postanowień ([T-192/16](#), [T-193/16](#) i [T-257/16](#)) jest publikowany na stronie internetowej CURIA.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793